

Doorgebroken

door Joost Belinfante

Het was een natuurverschijnsel. Ergens was een dijk doorgebroken, en nu kolkte een zee van meisjes de zalen in waar Doe Maar speelde. Natuurlijk, elke band, elk concert, de muziek zelf, is ook een erotische machine. Dat maakt een band spannend en aantrekkelijk voor muzikanten én publiek. Maar dit was gewoon teveel. Ooit, nog niet zo heel lang geleden, maakte ik mee hoe Henny na een concert, als de bus vertrok, triomfantelijk met een spiegelmeisje uit de bosjes stapte. Die tijd was voorbij.

Naarmate de zee aanzwol werden de meisjes jonger. De kleine spiegelmeisjes zag ik niet meer. Dit waren nog maar tieners. Ze stonden lijf aan lijf. Ze zongen alles mee. Ze waren in verrukking. Oog in oog met de oplossing van alles. Ze waren buiten zinnen. Ze verdrukten elkaar. Brancards met flauwgevallen meisjes dobberden als reddingsbootjes op de meisjeszee, voeren voorlangs het podium en verdwenen door een zijdeur.

Het gerucht ging dat de meisjes het erom deden. Daar achter die zijdeur, op een brancard, zou je Ernst of Henny misschien wel ontmoeten...

En inderdaad, Ernst of Henny gingen wel bij de meisjes kijken. De arme schapen troosten, want ze huilden dikke tranen dat ze het concert hadden gemist. Het was bovendien de enige veilige manier om lijfelijk contact met de meisjeszee te maken.

Er was een hele organisatie opgezet om het contact verder onmogelijk te maken. De meisjeszee kon gevaarlijk zijn. Niks dichtbij. Dranghekken, een ruime afstand tussen publiek en podium, een marge zodat de meisjes elkáár niet meteen vertraptten.

En niks autonomie. 20 potige mannen droegen de brancards de zaal in en uit. 2 gorilla's stonden bij de deur van de kleedkamer en 2 bij de deur naar de deur van de kleedkamer. Talloze types, met en zonder walkie-talkies, controleerden bij alle deuren of liepen opgewonden heen en weer, terwijl ze zelf ook probeerden een glimp van Doe Maar op te vangen. Als onafhankelijk medewerker zonder papieren had ik moeite om in de kleedkamers te geraken.

Er was meer veranderd. Er was een tourmanager, met hulp-tourmanager. Er waren drie persoonlijke roadies, vrienden, voor de band. Er waren mensen die

als zeef dienden om de jongens de horde lieden die iets van Doe Maar wilden van het lijf te houden.

En er was een reusachtige geluidsinstallatie.

Iemand die het geluid in de zaal mixte. Iemand om de monitor te mixen. Een flinke crew om de zaak op te zetten en af te breken.

Voortaan rolde ik vóór het spelen twee shagjes om dubbelgevouwen in mijn oren te stoppen. Het gevecht tussen de gillende meisjes en de monitor was teveel voor mijn onbeschermd gehoor.

Wat niet veranderde waren de kleedkamers. Ik kreeg nu wel een backstage-pasje, wat ik onmiddellijk kwijtraakte in mijn mand, of een polsbandje, wat ik als vrije medewerker natuurlijk weigerde te dragen, maar de kwaliteit van 'backstage' werd daarmee niet beter.

Integendeel eigenlijk. Niemand had de vorming van de meisjeszee kunnen voorspellen. Iedere organisator wilde haar wel snel binnenhalen. De veiligheid en het podium was dankzij veel vergaderen door Doe Maar zelf afgedekt. Inclusief het verkennen van een vluchtroute voor als het eventueel mis zou gaan. Maar je kan niet álles regelen. Het onderkomen van de band was aan de diverse organisatoren overgelaten.

Daar kwam heel wat improvisatie bij kijken. Veehallen, veilinghallen, feesttenten, in iedere ruimte die maar groot genoeg was werd een kleedruimte geflanst van bordkarton en gordijntjes. Pissen in een wasbak. Douchen? Dat was voor gesubsidieerde kunst. Vertrouwd. Gezellig. Mijn oude vrienden zo bij elkaar in bekende omstandigheden. Ik voelde me prima in die rare kleedkamers.

De meisjes kwamen voor Ernst òf Henny. Voor Jan P, de gentleman, kwamen vriendinnen, verbaasde vrouwen, die het verschijnsel weleens van dichtbij wilden meemaken. JanH bleef steeds de onverstoorbaarheid zelve. Als een boeddhistische monnik.

Mijn rust werd zo langzamerhand flink verstoord. Ik was wel geen bandlid, maar Ernst was wél mijn buurman. De meisjeszee stond tegen mijn deur. Meisjes met spandoeken liepen het bospad waaraan wij woonden op en neer en scandeerden leuzen als WIJ EISEN HANDTEKENINGEN!

Mijn dochter van 11 genoot. Zij posteerde zich aan het begin van het oprijpad en praatte met alle meisjes, die allemaal haar beste vriendinnetje wilden zijn. Ik liet haar in de waan, maar had er een hekel aan. Had ik mijn vrijheid voor niks zo goed bewaakt?

En er werden in de borders, tot op enkele meters van Ernst zijn onderkomen, fotografen waargenomen. Dat vond ik wel vermakelijk, maar Ernst niet. Die was het doelwit. Voor mij waren ze lucht, net zoals ik voor hen.

Jongens begonnen op straat naar me te roepen: Heé, Nederwiiiit!, Nederwiiiit! En de meisjes werden steeds vrijpostiger. Ze kwamen soms van ver naar ons bospad. Met hooggespannen verwachtingen.

We plaatsten een slagboom aan het oprijpad. Het psychologisch effect was enige tijd afdoende.

Er kwam prikkeldraad om het hele erf.

Er werd een serieus smeedijzeren hekwerk opgericht!

En er kwamen geheime telefoonnummers. Die elke week moesten worden ververst. Ik kon mijn vrienden niet meer bereiken. Ik had er nachtmerries van.

Dat ik voor een Doe Maar-concert naar Duitsland moest. Ik ben er al vlakbij.

Maar ik heb het adres niet. En niemand is bereikbaar.

Bron: *Doe Maar Lijf aan Lijf*, ISBN 978-906265-634-9, 2008

